

Χρυσίδα Δημουλίδου
Χριστίνα Μπαλιτζή

Εικονογράφηση:
Κατερίνα Σισκοπούλου

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το κόκκινο λεωφορείο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσίδα Δημουλίδου – Χριστίνα Μπαλτζή
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΕΞΩΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Κατερίνα Σισκοπούλου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θεοδώρα Σπυροπούλου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Χρυσίδα Δημουλίδου, Χριστίνα Μπαλτζή, 2020
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3461-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3462-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Χρυσίδα Δημουλίδου
Χριστίνα Μπαλιτζή

Εικονογράφηση: Κατερίνα Σισκοπούλου

Σε όλα εκείνα τα παιδιά που βίωσαν ή
βιώνουν σιωπηλά τον πόνο.
Σε όλους τους γονείς που πέρασαν
αυτό το μονοπάτι και άντεξαν.
Η αγάπη είναι δύναμη και φάρμακο μαζί.
Χρυσίδα Δημουλίδου

Στην αδερφή μου Κατερίνα,
την καλή νεράίδα των παιδικών μου χρόνων!
Χριστίνα Μπαλτζή

---

* Για τη στίξη του βιβλίου την αποκλειστική ευθύνη φέρουν οι συγγραφείς.

Πρόλογος

Με τη Χριστίνα Μπαλτζή γνωριζόμαστε πολλά χρόνια, πολύ πριν γίνουμε και οι δύο συγγραφείς. Η καθεμία από εμάς έχει διαγράψει τη δική της προσωπική πορεία στον συγγραφικό χώρο και ποτέ δεν είχε περάσει από το μυαλό μας η ιδέα μιας συνεργασίας. Άλλωστε, η συγγραφή είναι πολύ μοναχικός δρόμος, κάθε συγγραφέας είναι μια διαφορετική πένα, με διαφορετικό τρόπο σκέψης και θεματολογία. Όμως, όταν υπάρχει κοινή αγάπη που αφορά κοινωνικό σκοπό, τότε όλα μπορούν να ανατραπούν. Έτσι συνέβη και με *Το Κόκκινο Λεωφορείο*, μια ιστορία για παιδιά, που έγινε η αιτία να ενωθούμε συγγραφικά, βασιζόμενη σε έναν σκοπό. Να βοηθήσει τους γονείς, αλλά και τους γύρω μας να μπουν στην ψυχή ενός παιδιού και να δουν με τα δικά του μάτια πώς βιώνει τον φόβο της απώλειας ενός γονέα από μία αρρώστια ή οτιδήποτε άλλο.

Η ιστορία μας βασίστηκε πάνω σε ιδέα της Χριστίνας, που όταν ήταν παιδί πέρασε από αυτό το μονοπάτι. Αυτός ο φόβος την ακολούθησε και στην ενήλικη ζωή της, παραμένοντας χαραγμένος βαθιά μέσα της. Θέλοντας να εξορκίσει αυτόν τον φόβο, άρχισε να γράφει ένα παραμύθι. Όμως, μη έχοντας εμπειρία πάνω σε αυτόν τον τομέα, ζήτησε τη συνεργασία μου γιατί εγώ είχα μια σχετική πείρα στο παιδικό παραμύθι, κυρίως επειδή, όπως μου είπε, πί-

στευε στην ικανότητά μου να διεισδύω σε παιδικές ψυχές. Όταν μου ανέλυσε την ιδέα της με τον μικρό ήρωα του παραμυθιού, ενθουσιάστηκα. Κατάλαβα αμέσως πως αυτή η ιστορία μπορούσε να επεκταθεί, να εμπλουτιστεί με περισσότερη δράση, μεγαλύτερη φαντασία, πιο παραστατικές εικόνες, που θα φάνταζαν στα μάτια των παιδιών ολοζώντανες, σαν κινηματογραφική ταινία. Η ιδέα μου άρεσε πολύ και δέχτηκα την πρότασή της να συγγράψουμε το παραμύθι. Έτσι, μπήκα δυναμικά μέσα στην ιστορία και άρχισα να τη γεμίζω με περισσότερες σελίδες και φυσικά περιπέτειες του μικρού ήρωα. Το τελικό αποτέλεσμα άρεσε και στις δύο και ήταν εκείνο που επιθυμούσαμε από την αρχή. Να βοηθήσουμε τον κόσμο να καταλάβει ένα παιδί που υποφέρει και φοβάται ότι θα χάσει τον γονιό του μπαίνοντας στο μυαλό, μα κυρίως στην ψυχή του.

Εύχομαι η προσπάθειά μας να βρει ανταπόκριση, μα κυρίως να βοηθήσει.

Χρυσήδα Δημουλίδου

Ο ΛΟΓΟΣ ΠΟΥ ΓΡΑΦΤΗΚΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Το παραμύθι αυτό βαδίζει πάνω στα χνάρια της αρχαίας ελληνικής μυθολογίας και έχει σκοπό να διδάξει παιδιά αλλά και γονείς. Ο βασικός λόγος που γράφτηκε είναι η παρουσία κάποιας βαριάς νόσου σε οικογένεια με μικρά παιδιά. Μία από αυτές είναι ο καρκίνος, που τα τελευταία χρόνια εμφανίζεται όλο και συχνότερα σε οικογένειες με μικρά παιδιά. Κάποιοι γονείς κατορθώνουν να το ξεπεράσουν, όμως κάποιοι άλλοι «φεύγουν» αφήνοντας πίσω τους ανήλικα ορφανά. Η περίοδος ίασης ενός γονέα με χημειοθεραπείες είναι από τις δυσκολότερες ειδικά όταν αφορά τη μητέρα. Η απώλεια μαλλιών της είναι μια πολύ σκληρή εικόνα για την ίδια, πολύ περισσότερο για μικρά παιδιά που ανήμπορα να κατανοήσουν τη φύση της ασθένειας νιώθουν τρομοκρατημένα. Όλη αυτή η άσχημη κατάσταση σταδιακά επιφέρει καθολικές αλλαγές μέσα στο σπίτι, διαταράσσοντας τις οικογενειακές ισορροπίες. Και φυσικά εκείνοι που πλήττονται περισσότερο είναι τα παιδιά, που δε γνωρίζουν πώς να διαχειριστούν το θέμα. Αρχίζουν να υποφέρουν σιωπηλά, να αισθάνονται ενοχές, πιστεύοντας πως εκείνα είναι η αιτία του κακού που βρήκε τον γονέα τους. Και αυτό έχει αντίκτυπο στη συμπεριφορά τους. Σιωπούν, απομονώνονται, κλείνονται στο δωμάτιό τους και στον εαυτό τους, σταματούν τη σχολική μελέτη

και ένας μέχρι χθες άριστος μαθητής μπορεί να μετατραπεί σε έναν αδιάφορο επισκέπτη του σχολείου.

Σε μια τέτοια κατάσταση καλό είναι ο περίγυρος αλλά και ο ίδιος ο ασθενής να δείξουν σθένος και να μιλήσουν στα παιδιά τους, εξηγώντας τους πως η δική τους δυνατή στάση θα βοηθήσει πολύ τους ίδιους να αντλήσουν δύναμη για να πολεμήσουν την ασθένεια. Ακόμα κι αν ο δρόμος δεν έχει γυρισμό και το γνωρίζουν, πρέπει να παλέψουν μέχρι την τελευταία στιγμή για το αντίθετο. Η ψυχολογική υποστήριξη, αλλά κυρίως η δύναμη της αγάπης είναι το πιο ισχυρό φάρμακο σε κάθε αρρώστια.

Ο άλλος λόγος συγγραφής αυτής της ιστορίας είναι για να μάθουν τα παιδιά κάποια πράγματα για το υπέροχο ηλιακό μας σύστημα και να γνωρίσουν τους πλανήτες και τις ηλεκτρομαγνητικές δυνάμεις τους σε σχέση με τη Γη μας. Η παρεξηγημένη από πολλούς αστρολογία είναι στην ουσία μια πολύ ενδιαφέρουσα επιστήμη, που οι περισσότεροι άνθρωποι αγνοούν, ειρωνεύονται, τη διαβάλλουν, θεωρώντας πως εκείνοι που ασχολούνται μαζί της είναι γραφικοί. Μόνο η πλατιά γνώση είναι εκείνη που μας βοηθά να γινόμαστε καλύτεροι άνθρωποι και να προσφέρουμε κοινωνικά ως πολίτες. Το αντίθετο, η αγνωσία, μας κάνει άξεστους και πολλάκις μωρούς. Κι ένας μωρός πολίτης είναι ένας επικίνδυνος πολίτης, που με μία λέξη ή πράξη μπορεί να φέρει τον πανικό ή να παρασύρει στην καταστροφή άλλους ανθρώπους. Οι αρχαίοι Έλληνες, που τόσο υπερήφανους μας

κάνουν, δίδαξαν μεγάλες αλήθειες μέσα από τη μυθολογία και κατ' επέκταση τη σοφία και τη φιλοσοφία. Σε όλο τον εικαστικό κόσμο, ειδικά στις τέχνες και στον παγκόσμιο κινηματογράφο και στην τηλεόραση η ελληνική μυθολογία είχε και έχει εξέχουσα θέση και δεν είναι καθόλου τυχαίες οι τεράστιες εισπράξεις που επιφέρουν στα ταμεία οι προβολές ταινιών με τέτοια θέματα. Ο κόσμος έχει ανάγκη από έναν μύθο για να δικαιωθεί, όπου πέρα από την υπεροχή των ηρώων με υπερφυσικές δυνάμεις που δεν μπορεί να έχει ένας κοινός άνθρωπος, διδάσκει εμμέσως πλην σαφώς πως η πραγματική δύναμη δε βρίσκεται στο σώμα μας, αλλά στον νου και στην ψυχή μας και πως αν βάλουμε στόχους και επικεντρωθούμε σε αυτούς, μπορούμε να τους πετύχουμε, όσο ακατόρθωτο κι αν φαίνεται.

Στο παραμύθι αυτό, ήρωας είναι ο μικρός Αλέξανδρος, που όταν αντιλαμβάνεται πως η μητέρα του είναι βαριά άρρωστη, μη γνωρίζοντας πώς να το αντιμετωπίσει, μελαγχολεί. Όμως εκείνη με τα λόγια της του δίνει κουράγιο να πολεμήσει για τη ζωή της μέσα από μια φανταστική περιπέτεια στον κόσμο των πλανητών και αστεριών που θα μαγέψει όχι μόνο τα παιδιά, αλλά και τους μεγάλους και στο τέλος θα συγκινήσει, γιατί διδάσκει πως το μεγαλείο της ανιδιοτελούς αγάπης είναι τόσο πολύτιμο και βαρύ, που μπορεί να κάνει θαύματα...

Χρυσήδα Δημουλίδου
Χριστίνα Μπαλτζή

ΕΝΑ ΠΡΟΗΝ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Όπως κάθε μέρα, έτσι και αυτό το χειμωνιάτικο πρωινό, ο οκτάχρονος Αλέξανδρος δεν ήθελε να αφήσει τα ζεστά στρωσίδια του και να σηκωθεί από το κρεβάτι. Ήταν ήδη επτά και σε μισή ώρα το σχολικό λεωφορείο θα περνούσε για να τον πάρει στο σχολείο, όμως εκείνος κρατούσε ακόμη αγκαλιά το μαξιλάρι του. Κοιμόταν τόσο βαθιά που ούτε είχε ακούσει τις δυνατές βροντές που εκτόξευε ο θυμωμένος ουρανός ρίχνοντας βροχή όλη νύχτα, μουσκεύοντας τη γη. Η μητέρα του, άνοιξε την πόρτα του δωματίου του και πλησιάζοντας τον φίλησε απαλά στο κεφάλι.

«Αλέξανδρε γλυκέ μου, είναι ώρα να σηκωθείς από το κρεβάτι! Θα αργήσεις, και το πρωινό σου είναι ήδη έτοιμο στο τραπέζι».

«Μμμ, άσε με λίγο ακόμα να κοιμηθώ, μανούλα», ικέτεψε μαχμουρλίδικα και γύρισε από την άλλη μεριά, χουχουλιάζοντας κάτω από το πουπουλένιο του πάπλωμα.

Η μητέρα του ανασήκωσε το πάπλωμα. «Καταλαβαίνω πως νυστάζεις ακόμα, όμως δεν είναι σωστό να μας περιμένει ο πατέρας σου για να πάρουμε το πρωινό μας».

Ο Αλέξανδρος μισάνοιξε τα βλέφαρά του και είδε το γλυκό πρόσωπο της μαμάς του, που στολισμένο με τα πλούσια ξανθά μαλλιά της έμοιαζε σαν ολόλαμπρος ήλιος που φώτιζε όλο το δωμάτιο. Αντίθετα, έξω ο ήλιος δεν έλαμπε, ο καιρός είχε τις κακές του και η βροχή έπεφτε με δύναμη κάνοντας κρότο πάνω στα τζάμια. Τακ, τακ, τακ! Μπουμ! Η δυνατή βροντή που ακούστηκε ξαφνικά και έκανε τα τζάμια να τρίζουν, τον έκανε να αναπηδήσει από το κρεβάτι αμέσως και να τρέξει στο παράθυρο.

«Ποπό τι βροχή που πέφτει!» είπε προσπαθώντας να ισοροπήσει στα πόδια του ενώ έτριβε τα νυσταγμένα ακόμα ματάκια του. Μετά κοίταξε τη μητέρα του. «Καλημέρα, μανούλα μου» αναφώνησε όπως κάθε πρωινό και χαμογελώντας γλυκά έστρωσε τα ανάκατα μαλλιά του, που κατέληγαν σε μια καστανή, ατίθαση φράντζα.

«Καλημέρα, αγόρι μου», απάντησε εκείνη χωρίς όμως να του ανταποδώσει το χαμόγελο αντίθετα άρχισε να στρώνει βιαστικά το κρεβάτι του. Την κοίταξε απορημένος.

Συνήθως το έστρωναν μαζί, όμως σήμερα το έκανε μόνη της μάλλον επειδή είχε αργήσει πολύ και δεν περίσσευε χρόνος. Η ώρα πλησίαζε επτά και τέταρτο και εκείνος κατάλαβε πως αν δεν ήθελε να χάσει το σχολικό του, έπρεπε πραγματικά να βιαστεί γιατί μετά θα υποχρέωνε τον πατέρα του να

τον πάει με το αυτοκίνητό του και να αργήσει και εκείνος στη δουλειά του.

Στην καρέκλα δίπλα στο γραφείο του βρίσκονταν όπως πάντα καθαρά και σιδερωμένα τα ρούχα του, που η καλή του μανούλα φρόντιζε να του ετοιμάζει αποβραδής. Αφού έπλυνε το πρόσωπο και τα δοντάκια του, άρχισε να ντύνεται βιαστικά. Μετά σκύβοντας κάτω στο πάτωμα ανασήκωσε τον ποδόγυρο του κρεβατιού και έσυρε ένα χαρτονένιο κόκκινο λεωφορείο. Αρπάζοντας και τη σχολική του τσάντα, έτρεξε και κατέβηκε γρήγορα την εσωτερική σκάλα του δίπατου σπιτιού.

Το κόκκινο λεωφορείο ήταν μια κατασκευή που προοριζόταν για το μάθημα της χειροτεχνίας. Ήταν αποκλειστικά δικό του δημιούργημα, γι' αυτό και το κρατούσε με μεγάλη προσοχή, παρά τη βιασύνη του! Του πήρε μια ολόκληρη εβδομάδα να το κατασκευάσει χωμένος ανάμεσα σε διάφορα υλικά, κόκκινο σκληρό χαρτόνι, διάφανο πλαστικό, κόλλες και άλλα πολλά, και σήμερα ήταν πια έτοιμος να το παρουσιάσει στην κυρία Πηνελόπη τη δασκάλα του και σε ολόκληρη την τάξη. Η αγωνία του ήταν μεγάλη, γιατί γνώριζε πως και οι συμμαθητές του είχαν βάλει και εκείνοι τα δυνατά τους για να δημιουργήσουν το δικό τους μοναδικό έργο. Οι οδηγίες της δασκάλας ήταν σαφείς. Ο κάθε μαθητής έπρεπε να φτιάξει μια

κατασκευή της αρεσκείας του χρησιμοποιώντας οποιοδήποτε υλικό. Το καλύτερο δημιούργημα θα έπαιρνε το πρώτο βραβείο και ο μαθητής ένα τεράστιο άριστα στο μάθημα της χειροτεχνίας.

Τι εντύπωση θα έκανε, άραγε, το δικό του λεωφορείο; Είχε προσπαθήσει πολύ και έλπιζε πως η δική του χειροτεχνία θα ήταν εκείνη που θα έκλεβε τις εντυπώσεις. Όλα όμως αυτά θα τα μάθαινε όταν θα έμπαινε στην τάξη και το έβαζε δίπλα στις άλλες κατασκευές, που θα τις αξιολογούσε η δασκάλα του.

Κάθισε με ξαναμμένα μάγουλα στην καρέκλα της τραπεζαρίας και άφησε το λεωφορειάκι πάνω στο τραπέζι, ακριβώς απέναντι από τον πατέρα του. Εκείνος, όπως πάντα, φορώντας κοστούμι και γυαλιά μυωπίας έτρωγε το πρωινό του. Και ενώ ήταν συνήθως χαμογελαστός, σήμερα το πρόσωπό του έμοιαζε σκοτεινιασμένο, όμοιο με τον βροχερό καιρό που επικρατούσε έξω. Σχεδόν δεν τον πρόσεξε όταν κάθισε δίπλα του.

«Καλημέρα, μπαμπά», είπε και έσπρωξε το λεωφορείο προς το μέρος του, περιμένοντας ανυπόμονα να δει την αντίδρασή του, αλλά και της μητέρας του, που εκείνη τη στιγμή ακουμπούσε μπροστά του το πιάτο με τη ζεστή ομελέτα και το γάλα του.

Το λεωφορείο από γλασέ κόκκινο χαρτόνι λαμποκοπούσε

και έμοιαζε λίγο διαστημικό. Είχε αεροδυναμικές γραμμές, έτοιμο να απογειωθεί σαν πύραυλος. Η οροφή του ήταν από διάφανο πλαστικό, όπως και τα παράθυρα. Μάλιστα, μπορούσε να ανοιγοκλείνει, όπως και το αυτοκίνητο του μπαμπά, και ο Αλέξανδρος ένιωθε ιδιαίτερα υπερήφανος που το είχε κατορθώσει αυτό. Όμως το μεγαλύτερο μυστικό το κρατούσε για αργότερα. Κανείς δεν έπρεπε να μάθει ακόμα πως τα φώτα του λεωφορείου του, δύο εμπρός και δύο πίσω, άναβαν με τη βοήθεια μιας μικρής μπαταρίας που βρισκόταν καλά κρυμμένη κάτω από το τελευταίο κάθισμα.

«Κοίτα, μπαμπά, η οροφή μπορεί να ανοίγει μονάχα με μια κίνηση», του είπε με καμάρι.

«Ωστε αυτό είναι το δημιούργημά σου που μας το κρατούσες κρυφό όλη την εβδομάδα;» αποκρίθηκε εκείνος κοιτώντας το μέσα από τα γυαλιά του.

«Σου αρέσει;» ρώτησε με λαχτάρα.

«Χμ... καλό είναι, αν και κάπως περίεργο», απάντησε αδιάφορα.

Τα γαλανά ματάκια του Αλέξανδρου, απογοητευμένα, στράφηκαν τώρα προς τη μητέρα του, περιμένοντας από εκείνη μεγαλύτερο ενθουσιασμό.

«Εσένα, μαμά, σου αρέσει;»

«Είναι πολύ όμορφο!» του είπε εκείνη κοιτάζοντάς το χωρίς

όμως να χαμογελάσει. «Είμαι σίγουρη πως θα ενθουσιάσει τη δασκάλα σου και τους συμμαθητές σου».

Απότομα σκυθρώπιασε και αντί να καθίσει να φάει μαζί τους τη σερβιρισμένη ομελέτα της βγήκε από την τραπεζαρία της μεγάλης κουζίνας που έβλεπε στον κήπο ο οποίος εξακολουθούσε να πλένεται ακούραστα από τη βροχή. Ο Αλέξανδρος πρόλαβε να τη δει να σκουπίζει τα μάτια της με την ανάστροφη του χεριού της. Μα τι είχε πάθει η μαμά του σήμερα, συμπεριφερόταν περίεργα. Η αντίδρασή της τον ξάφνιασε, δεν την είχε δει ποτέ άλλοτε να μη χαμογελά.

«Μπαμπά... κλαίει η μαμά;» ρώτησε απορημένος.

«Δεν κλαίει, είναι επειδή άκουσε κάτι χθες που την αναστάτωσε» του απάντησε και αμέσως σηκώθηκε από το τραπέζι και την ακολούθησε. Πέντε λεπτά αργότερα επέστρεψε και αφού πήρε την ομπρέλα του, τον φίλησε στο μέτωπο και έφυγε χωρίς να έχει αποτελειώσει το πρωινό του. Ο Αλέξανδρος έμεινε ακίνητος στην καρέκλα του να κοιτάζει το σχεδόν γεμάτο πιάτο του πατέρα του. Ήθελε πολύ να τρέξει ξοπίσω του και να ρωτήσει τι ήταν εκείνο που αναστάτωσε τη μαμά του, όμως δεν τόλμησε. Η αλήθεια ήταν πως τα δάκρυά της δεν του άρεσαν καθόλου, ούτε όμως και η στάση του πατέρα του. Τον παραξένεψαν πολύ όλα αυτά, όμως τώρα δεν είχε χρόνο να τα σκεφτεί, έπρεπε να βιαστεί να αποτελειώ-

σει την ομελέτα του. Από στιγμή σε στιγμή θα ερχόταν το σχολικό.

Λίγο μετά μπήκε η μητέρα του και αφού τον βοήθησε να φορέσει το γαλάζιο αδιάβροχό του, βγήκαν έξω μαζί, όχι όπως πάντα στον δρόμο, αλλά στο κατώφλι του σπιτιού για να προφυλαχθούν από τη βροχή που συνέχιζε να πέφτει με δύναμη. Η κόρνα ακούστηκε από μακριά και αμέσως μετά το κίτρινο σχολικό φάνηκε από τη στροφή του δρόμου και σταμάτησε μπροστά στην πόρτα της αυλής τους. Η μητέρα του τον έπιασε από το χέρι και χωμένοι και οι δυο κάτω από μια μεγάλη μαύρη ομπρέλα έτρεξαν ως την πόρτα του μικρού λεωφορείου που άνοιξε αυτόματα.

Ο Αλέξανδρος τη φίλησε στο μάγουλο και αφού μπήκε μέσα γρήγορα, καλημέρισε όλους με ζωηρή φωνή και κάθισε στη θέση του, που ήταν πάντα η τελευταία δεξιά, έχοντας στην αγκαλιά του κάτω από το αδιάβροχό του το κόκκινο λεωφορείο του. Το τζάμι του παραθύρου είχε θαμπώσει από το κρύο κι εκείνος, αφού το καθάρισε με το μανίκι του, ανταπέδωσε ζωηρά τον χαιρετισμό της μαμάς του που του κουνούσε το χέρι πριν σκουπίσει τα βρεγμένα μάτια της. Και δεν ήταν από τη βροχή, έκλαιγε. Αυτό τον έκανε να νιώσει άσχημα. Μήπως έφταιγε αυτός; Μήπως είχε κάνει κάτι που την ενόχλησε; Προσπάθησε να θυμηθεί κάποια πράξη του, ζημιά,

λέξη όμως δε βρήκε τίποτα που να δικαιολογεί τη συμπεριφορά της.

Το σχολικό απομακρύνθηκε και οι σκέψεις τον κατέκλυσαν. Τόσο ο ίδιος όσο και οι γονείς του ήταν μια πραγματικά ευτυχισμένη οικογένεια. Και γιατί να μην είναι; Η ζωή τους κυλούσε όμορφα και τα δάκρυα δεν είχαν καμιά θέση ανάμεσά τους. Τι είχε αλλάξει ξαφνικά; Γιατί έκλαιγε η μητέρα του; Τι ήταν αυτό που την είχε κάνει να δακρύσει; Ίσως αν κέρδιζε το πρώτο βραβείο να την έκανε να χαμογελάσει ξανά.

Κοίταξε το κόκκινο λεωφορείο του και του ψιθύρισε: «Κοίτα να κερδίσεις σήμερα. Όχι για μένα, αλλά για τη μαμά μου, που είναι λυπημένη. Θα της δώσεις μεγάλη χαρά». Μετά, καθώς το σχολικό του διέσχιζε τους λασπωμένους δρόμους, εκείνος αναπόλησε τη ζωή του ψάχνοντας να βρει κάτι άσχημο ή κακό που ίσως να είχε ενοχλήσει τη μητέρα του.

Μαζί με τους γονείς του Έλενα και Φίλιππο ζούσαν σε ένα μεγάλο σπίτι που βρισκόταν στην πόλη της Θεσσαλονίκης, πάνω σε έναν λόφο μιας δεντροφυτεμένης περιοχής που την ονόμαζαν Πανόραμα, γιατί από εκεί, όπως του είχε εξηγήσει ο πατέρας του, έβλεπες όλη την πόλη να απλώνεται κάτω, μέχρι την καταγάλανη θάλασσα. Δίπλα τους υπήρχαν κι άλ-

λες μονοκατοικίες, όμως η δική τους ήταν η καλύτερη, τουλάχιστον έτσι φάνταζε στα δικά του μάτια. Το σπίτι αυτό ήταν κληρονομιά της γιαγιάς Σοφίας που δε ζούσε πια, όμως η φωτογραφία της δέσποζε κορνιζαρισμένη πάνω στον μεγάλο μπουφέ στο σαλόνι τους μαζί με άλλες οικογενειακές φωτογραφίες.

Ο μεγάλος κήπος ήταν γεμάτος με λουλούδια και δέντρα, όπως πορτοκαλιές, λεμονιές, μανταρινιές, μηλιές. Στο πίσω μέρος της αυλής, ο πατέρας του, του είχε φτιάξει κούνια και μια τραμπάλα και εκείνος τρελαινόταν να παίζει εκεί με τις ώρες, τότε μόνος και τότε με τους φίλους του, που έρχονταν συχνά πυκνά να τον επισκεφθούν. Την άνοιξη, σαν η αυλή φορούσε τα καλά της, τα δέντρα ντύνονταν νυφούλες, το καθένα με το δικό του νυφικό καμωμένο από κατάλευκα, ροζ, κόκκινα, βιολετί, κίτρινα και χρωματιστά άνθη. Και όταν η άνοιξη αντάμωνε το καλοκαίρι και τα δέντρα γέμιζαν με λαχταριστά φρούτα, ο Αλέξανδρος δε χόρταινε να τα γεύεται.

Με το που άρχιζε να ζεσταίνει ο καιρός, γέμιζαν με νερό τη μικρή πισίνα που είχαν φτιάξει οι γονείς του, κυρίως για τον ίδιο που τόσο αγαπούσε το νερό κι έτσι, μαζί με τους φίλους του, μπορούσαν να τσαλαβουτούν και να δροσίζονται τις ζεστές μέρες, όταν δεν πήγαιναν στη θάλασσα. Α, ήταν πολύ όμορφα τα καλοκαιράκια που δεν είχε σχολείο και μαθήματα.

Όχι πως δεν αγαπούσε το σχολείο του, ήταν άριστος μαθητής, αλλά αγαπούσε πολύ και τα παιχνίδια. Και όταν ερχόταν ο βαρύς χιονιάς και το χιόνι κάλυπτε το όμορφο διώροφο σπίτι τους και τα κόκκινα κεραμίδια, άναβαν κάθε μέρα το τζάκι. Ο καπνός που ανέβαινε από την καμινάδα στον ουρανό του θύμιζε το χοντρό πούρο που κάπνιζε ο θεός του Βασίλης.

«Ψηλός-ψηλός καλόγερος και κόκαλα δεν έχει, τι είναι;» ρωτούσε ο μπαμπάς.

«Ο καπνόοοοος!» απαντούσε με ενθουσιασμό ο Αλέξανδρος και ξεκαρδίζονταν όλοι στα γέλια.

Ο πατέρας του ήταν δικηγόρος και κάθε πρωί έφευγε για τα δικαστήρια. Ο Αλέξανδρος δεν ήταν σίγουρος τι ακριβώς έκανε εκεί, όμως του είχε πει πως βοηθούσε τους ανθρώπους να βρουν το δίκιο τους. Τώρα τι ακριβώς ήταν αυτό το δίκιο, δεν το πολυκαταλάβαινε, του αρκούσε που οι οικογενειακοί φίλοι έλεγαν πως ήταν πολύ καλός στη δουλειά του. Το ίδιο καλή όμως στη δουλειά της ήταν και η μητέρα του, αν και έκανε ένα πολύ ασυνήθιστο επάγγελμα που το λένε αστρολογία. Γι' αυτό, κάθε πρωί, με το που έφευγε εκείνος για το σχολείο, εκείνη πήγαινε στο τοπικό τηλεοπτικό κανάλι και έδινε συμβουλές σε μια ζωντανή εκπομπή. Όλοι στην πόλη γνώριζαν τη μητέρα του και με κάθε ευκαιρία προσπαθούσαν να την πλησιά-

σουν και να κάνουν ερωτήσεις. Και εκείνη ποτέ δεν αρνιόταν να δώσει τις συμβουλές της.

Ο ίδιος δεν πολυκαταλάβαινε τι ήταν αυτά που έλεγε, όμως γνώριζε, όπως του είχε εξηγήσει, πως μελετούσε τον ουρανό, τους πλανήτες και τα αστέρια. Στον τοίχο του γραφείου της είχε κρεμασμένο έναν πίνακα, όπου εκεί πάνω υπήρχαν ζωγραφισμένοι γύρω γύρω σε κύκλο, παράξενοι άντρες, γυναίκες και ζώα, ήταν οι δώδεκα αστερισμοί. Κάθε άνθρωπος, ανάλογα με το πότε γεννιέται, ανήκει και σε έναν αστερισμό. Ο Αλέξανδρος, ακούγοντάς την να μιλά συχνά γι' αυτά τα ζώδια, τα είχε μάθει απ' έξω και ανακατωτά. Ο ίδιος, που είχε γεννηθεί στις 14 Φεβρουαρίου, ήξερε πως ήταν Υδροχόος και ότι στον αστρολογικό χάρτη της μητέρας του συμβολιζόταν με έναν νεαρό άντρα που κρατούσε στον ώμο του ένα δοχείο από το οποίο έτρεχε νερό. Η μητέρα του, που είχε γεννηθεί στις 20 Ιουλίου, ήταν Καρκίνος και στον χάρτη της συμβολιζόταν με ένα καβούρι, ενώ ο πατέρας του, που είχε γεννηθεί στις 15 Αυγούστου, ήταν Λέων και στον χάρτη συμβολιζόταν με ένα λιοντάρι. Θυμόταν πολύ καλά όλες τις ημερομηνίες γενεθλίων τους γιατί κάθε φορά γινόταν μεγάλη γιορτή στο σπίτι τους.

Όλα αυτά του προκαλούσαν πολύ μεγάλο ενδιαφέρον και επειδή η νονά του, του είχε κάνει δώρο ένα βιβλίο αρχαίας

ελληνικής μυθολογίας, του θύμιζαν τους αρχαίους θεούς και κάποιους ήρωες μύθων. Έτσι, κάποιες φορές, σαν επέστρεφε από το σχολείο και αφού είχε μελετήσει όλα τα μαθήματά του, παρακολουθούσε τη μαμά του να ετοιμάζει τα θέματα για την εκπομπή της επόμενης μέρας κάνοντάς της ερωτήσεις. Και όσο πιο πολλά μάθαινε, τόσο η φαντασία του κάλπαζε και μαγευόταν από τον υπέροχο κόσμο των αστεριών και των πλανητών. Δεν ήταν λίγες οι φορές που τις καλοκαιριάτικες νύχτες, ξαπλωμένοι πάνω στο παχύ γρασίδι του κήπου, εκείνη του έδειχνε με το χέρι της τα λαμπερά σχήματα που σχημάτιζαν τα αστέρια στον ουρανό. Είχε μάθει πια να ξεχωρίζει τη Μεγάλη και τη Μικρή Άρκτο, την Πούλια και όλες τις φάσεις της Σελήνης. Κοντά της έμαθε όλους τους πλανήτες, πριν ακόμα τους διδαχτούν στο σχολείο. Του είχε πει μάλιστα έναν έξυπνο τρόπο για να μην τους ξεχνά ποτέ.

«Θα λες μέσα σου τη λέξη παγκάπεδο και έτσι από το αρχικό γράμμα κάθε πλανήτη θα θυμάσαι και τον κάθε πλανήτη».

Δυσκολεύτηκε στην αρχή, όμως έμαθε τη λέξη και δεν την ξέχασε ποτέ. «Παγκάπεδο: δηλαδή Ποσειδώνας, Αφροδίτη, Γη, Κρόνος, Άρης, Πλούτωνας, Ερμής, Δίας, Ουρανός».

Με αυτή τη βοήθεια τους έμαθε καλά και όποτε τον ρωτούσαν να τους πει, δεν έκανε ποτέ λάθος. Κάποιο βράδυ, σε

ένα κάλεσμα τους απαρίθμησε απνευστί μπροστά σε είκοσι καλεσμένους και όλοι τον επιβράβευσαν χειροκροτώντας.

Και μετά είπε δυνατά «παγκάπεδο» και έφυγε ξεκαρδισμένος στα γέλια, αφήνοντας όλους να αναρωτιούνται τι ήταν το παγκάπεδο. Κανείς δεν κατάλαβε, μόνο η μητέρα του.

Ο οκτάχρονος Αλέξανδρος είναι ένα ευτυχισμένο παιδί, αλλά, ένα βράδυ, ένας γιγάντιος κάθουρας αρπάζει την αγαπημένη και άρρωστη μητέρα του και την πηγαίνει στην Αστερόχωρα. Εκείνος δεν μπορεί να κάνει τίποτα. Ξαφνικά εμφανίζεται μπροστά του ένα περίεργο χαλάζιο πλάσμα, ο Κούμπτα, και του λέει πως θα τον βοηθήσει να πάνε να βρουν τον κάθουρα.

«Και πώς θα πάμε;» ρωτάει ο μικρός.

«Με το κόκκινο λεωφορείο που έφτιαξες για τον διαγωνισμό του σχολείου», απαντάει ο Κούμπτα.

Και τότε ο Αλέξανδρος βλέπει το κόκκινο λεωφορείο του να γίνεται τεράστιο και να φτάνει στη γη του. Με το που μπαίνουν, αυτό αποχειώνεται σαν αεροπλάνο στον ουρανό. Από εκείνη τη στιγμή αρχίζουν οι περιπέτειες για τους δύο φίλους και ο μεγάλος αγώνας με τους πλανήτες για να σώσουν τη μητέρα του από τον κάθουρα.

Ένα πολύ διαφορετικό παραμυθοβιβλίο, που χράφτηκε από δύο αγαπημένες συγγραφείς για να μας βοηθήσει να κατανοήσουμε πώς μπορεί να νιώθει ένα παιδί όταν αντιλαμβάνεται ότι κινδυνεύει η ζωή ενός χονιού του.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

Από 8 ετών

ISBN: 978-618-01-3461-2

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 23971